เรื่องเล่า ตอน.....''...อย่าหนีนะ...ไอ้เด็กขี้ขโมย...''

นำเสนอเมื่อ : 25 พ.ค. 2552

อย่าหนีนะ...ไอ้เด็กขี้ขโมย

''**อย่าหนีนะ ไอ้เด็กขี้ขโมย**''

เสียงผู้หญิงวัยกลางคนคนหนึ่งตะโกนลั่นพร้อมกับมีเด็กคนหนึ่งกับผู้หญิงอีกคนหนึ่งวิ่งผ่านฉันกับแม่ที่กำลังซื้อเนื้อหมูในตลาดไปอย่างรวดเร็วทั้งแม่และฉันหันไปดูทันเห็นหน้าผู้หญิงคนนั้นแค่แวบเดียว

แม่ถามฉันว่า "อ้าว นั่นป้าร้านขายของไม่ใช่เหรอ"

"ใช่จ้ะแม่ แกวิ่งไล่ใครกันละ"

ป้าคนนั้นชื่อว่า 'ป้าหนอม' เป็นแม่ค้าขายของชำสารพัดอย่างในตัวตลาดในอำเภอที่ฉันอยู่ มีฐานะจัดว่าดีกว่าแม่ค้าคนอื่นๆ ในละแวกเดียวกันและเป็นที่รู้จักกันว่าแกเป็นคนที่ขี้เหนียวอย่างรายกาจ แถมปากจัดที่สุดในตลาดอีกด้วย ใครต่อราคาของมากเกินไปหรือถามราคาแล้วไม่ซื้อ ป้าแกจะโวยวายชนิดต้องรีบเผ่นออกจากร้านแทบไม่ทันทีเดียว

เสียงเอะอะดังมากขึ้น ฉันหันไปมองป้าหนอมจับข้อมือเด็กผู้ชายคนหนึ่งอายุประมาณ 12-13 ขวบ ไล่เลี่ยกับฉันซึ่งกำลังดิ้นรนอยู่ และป้าแกกำลังจะลงไม้ลงมือ

แม่จึงเดินเข้าไปถาม "พี่หนอม มีไรหรอคะ"

"ก็ไอ้เด็กเวรนี่นะสิ มันมา ทำทีขอซื้อยาแก้ปวดกับยาธาตุ พอฉันหยิบส่งให้มันก็วิ่งหนีมาเลย เงินก็ไม่จ่าย"

พูดจบป้าหนอมก็ตบหัวเด็กคนนั้นอย่างแรงหนึ่งที และคงจะมีตามมาอีกหลายทีแน่ถ้าแม่ฉันไม่ห้ามไว้

"ตายแล้วพี่หนอม อย่าถึงกับลงไม้ลงมือกันเลยนะ แล้วนี่จะทำไงต่อ"

แม่รีบตัดบทเพราะเห็นว่าเรื่องราวชักจะไปกันใหญ่

"เรียกตำรวจมาเอามันไปเข้าคุกนะสิ เสียนิสัย พ่อแม่ไม่สั่งสอน ยังเด็กตัวแค่นี้ก็ริจะเป็นขโมยซะแล้ว

ต่อไปก็คงต้องปล้นเขากินหละ"

ฉันสะกิดแม่ทันทีพร้อมกับมองพลางส่ายหัวน้อยๆ ทำนองว่าอย่าไปยุ่งดีกว่า แม่มองฉันแล้วมองเด็กคนนั้น ซึ่งท่าทางเหมือนกำลังจะร้องไห้ แม่นิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วหันไปพูดกับป้าหนอมว่า **"อย่าให้ถึงอย่างนั้นเลยนะพี่หนอม เด็กมันคงอยากซื้อยาแต่ไม่มีเงินนะ เอาเป็นว่าฉันจ่ายให้ละกันนะ กี่บาทกันละ"**

ในที่สุดเรื่องก็จบลง โดยการที่แม่ยอมจ่ายเงินค่ายาแก้ปวดกับยาธาตุ แล้วแม่ก็จูงเด็กคนนั้นออกมาจากตลาด แต่ป้าหนอมยังไม่วายเตือนแม

"ใจดีกับเด็กขี้ขโมยแบบนี้ ระวังจะเสียใจทีหลังนะเธอ"

แม่ไม่ได้ตอบอะไร แต่พอเดินห่าง จากร้านพอสมควรแล้วก็ถามว่า

"ทำไมหนูขโมยของป้าเขาละ"

เด็กคนนั้นเงยหน้าที่เต็มไปด้วยน้ำตาขึ้นมองแม่ แล้วตอบสะอึกสะอื้นว่า

"แม่ผมปวดท้องมากเลยครับ แล้วแม่ก็ไม่มีเงินไปหาหมอ ผมก็เลยต้อง..."

แม่มองหน้าเด็กคนนั้นอยู่ครู่หนึ่ง แล้วยื่นผลไม้ที่ซื้อมาให้เด็กคนนั้นถุงหนึ่ง แล้วบอกว่า

"ทีหลังอย่าโขมยของใครนะ ถ้าไม่มีเงินมาขอเงินน้ำไปซื้อก็ได้นะ น้าชื่อสมพรเปิดร้านเย็บผ้าอยู่ใกล้ๆ นี่เอง ถามคนแถวนี้ก็ได้ รู้จักน้าแทบทุกคนเลยแหละ เอ้า...เอา ส้มไป ฝากคุณแม่ซิ คนป่วยนะต้องกินผลไม้มากๆ จะได้หายไวๆ รู้มั้ย" แม่เสริมพร้อมกับยิ้ม

เด็กคนนั้นอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่จะรับส้มพร้อมกับพูดขอบคุณแม่แล้วเดินจากไป

หลังจากนั้นพอกลับมาถึงบ้าน ฉันก็ถามแม่ทันที

"ทำไมแม่ต้องช่วยเด็กคนนันด้วยละ รู้จักกันหรือจ๊ะ"แม่ยิ้ม แล้วตอบฉันว่า

"ไม่รู้จักหรอก แต่แม่เห็นเด็กคนนั้นรับจ้างหาบขนมขายอยู่แถวบ้านเราน่ะลูก แต่แกคงจำแม่ไม่ได้หรอก แม่ซื้อขนมแกอยู่ไม่กี่ครั้งเอง"

"แต่นั่นก็ไม่ใช่เหตุผลที่จะต้องช่วยเหลือเขาถ้าเขาเป็นขโมยนี่แม่" ;ฉันถามต่อ

แม่มองหน้าฉันแล้วพูดว่า

"แม่เชื่อว่าเด็กที่เคยหาเงินด้วยตัวเองมาก่อนตั้งแต่อายุเท่าๆ กับลูกจะต้องเป็นเด็กที่มีความรับผิดชอบ รู้คุณค่าของเงินทุกบาททุกสตางค์ว่ากว่าจะได้มามันเหนื่อยยากขนาดไหน และคนที่มีความรับผิดชอบนะ จะไม่มีทางขโมยของใครนอกจากจะจำเป็นจริงๆ เมื่อเขาไม่มีทางอื่นให้เลือกแล้วเท่านั้น"

ฉันฟังแล้วก็ถามแม่ต่อว่า "แล้วต่อไปถ้าเขามาขอเงินแม่ไปซื้อยาอีก แม่จะให้เขารึเปล่า"

"ให้สิลูกถ้ามันไม่มากไม่มายอะไร"

"แล้วแม่ไม่เสียดายเงินหรือ บ้านเราก็ไม่ได้ร่ำรวยเหมือนบ้านป้าหนอมเขานะแม่"

"ถึงแม่จะไม่มีเงินทองมากนัก แต่การที่ได้ช่วยเหลือคนที่กำลังลำบากนะมันทำให้แม่มีความสุข แล้วยังได้บุญอีกด้วยนะ แค่นี้แม่ก็พอใจแล้ว ไม่อยากได้อะไรตอบแทนหรอก" แล้วแม่ก็พูดต่ออีกว่า

"จำไว้นะลูก คนเรานะ ต้องรู้จักให้อภัยและให้โอกาสคนอื่นแก้ตัวเสมออย่างเด็กคนนั้น..แม่มั่น

ใจว่าแกทำไปเพราะรักคุณแม่ของแกจริงๆ แม่ถึงช่วยแกเอาไว้"

แล้วแม่ก็พูดต่อว่า "ลูกอาจจะบอกว่าขโมยเป็นสิ่งที่ผิด ใช่...แม่ไม่เถียง แต่บางครั้งคนเราก็ต้องมองด้านอื่นๆ บ้าง อย่าคิดแต่เรื่องทรัพย์สินเงินทอง ตอนนี้ลูกอาจจะยังฟังไม่เข้าใจ แต่แม่เชื่อว่าสักวันลูกจะเข้าใจเองแหละ"

หลังจากนั้น ฉันกับแม่ก็หันไปคุยเรื่องอื่นๆ กันต่อ ฉันเองไม่เคยคิดเรื่องนี้อีกเลย จนเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้น

ทำให้ฉันต้องย้อนกลับมาคิดถึงเรื่องนี้อีกครั้งทั้งน้ำตาว่าคำพูดของแม่ในครั้งนี้ถูกต้องที่สุดจริงๆ

หลังจากนั้นฉันเรียนจบระดับปริญญาตรีจากสถาบันราชภัฏแห่งหนึ่งในตัวจังหวัดแล้วฉันก็ได้งานทำในโรงงานแห่งหนึ่งในตัวจังหวัดนั้นเอง เงินเดือนก็พอประมาณ สามารถเลี้ยงดูแม่ได้โดยไม่ขัดสนนัก ฉันก็เลยขอร้องให้แม่หยุดรับจ้างเย็บผ้าเพราะอยากให้แม่พักผ่อนบ้างหลังจากทำงานหนักมาเกือบ 20ปีเพื่อส่งฉันเรียน

แม่ยอมปิดร้าน แต่ก็ยังรับงานเล็กๆ น้อยๆ ของเพื่อนบ้านมาทำบ้างโดยไม่คิดเงิน

แม่บอกว่าถ้าไม่ได้ทำอะไรเลยจะรู้สึกเบื่อ ฉันก็เลยต้องยอมตามใจแม่

ฉันทำงานอยู่ประมาณ 2-3 ปี แม่ก็เริ่มรู้สึกไม่สบาย ริ่มจากปวดหัวบ่อยขึ้น วงแรกๆ ไม่กี่วันก็หาย หลังจากนั้นก็เริ่มเป็นนานขึ้นเรื่อยๆ

ฉันบอกให้แม่ไปหาหมอ แล้วฉันก็พาแม่ไปหาหมอในเมือง มอบอกว่าไม่เป็นอะไรมาก ค่ทำงานหนักมากเกินไป หมอให้ยามาชุดหนึ่งพร้อมกำชับให้พักผ่อนมากๆจะได้หายเร็วๆ ลังจากกินยาตามที่หมอสั่ง อาการปวดหัวของแม่ก็หายไป

ฉันเริ่มสบายใจขึ้นแต่หลังจากไปหาหมอได้ประมาณหนึ่งเดือน แม่ก็เริ่มกลับมาปวดหัวอีก

คราวนี้เป็นหนักมากกว่าครั้งที่แล้ว ยาที่เคยกินแล้วได้ผลมาก่อนก็ไม่ได้ผลเลย

ฉันกังวลใจมาก พอถามหมอ หมอก็บอกว่าต้องไปตรวจที่โรงพยาบาลในกรุงเทพฯ

พราะว่าเครื่องไม้เครื่อง

มือพร้อมกว่าโรงพยาบาลต่างจังหวัด

หลังจากนั้นฉันรีบพาแม่ไปกรุงเทพฯ ทันที
ไปยังโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งหลังจากหมอตรวจแล้วบอกว่ามีเนื้องอกในสมองต้องผ่าตัดโดยด่วนหากปล่อยทิ้งไว้อาจไปทับเส้นประสาททำให้เป็นอัมพาตได้หรือถ้าผ่าตัดไม่ทันก็อาจรายแรงถึงขั้นเสียชีวิตฉันตกใจมากขอให้หมอผ่าตัดให้ทันที

แต่หมอบอกว่าโรงพยาบาลที่มีหมอผ่าตัดสมองที่มีความพร้อมที่จะผ่าตัดเนื้องอกในสมองเป็นอีกโรงพยาบาลหนึ่งซึ่งมีชื่อเสียงมากกว่า ดังนั้นหมอจึงต้องส่งตัวคนไข้ไปยังโรงพยาบาลนั้นฉันก็ตกลง

หลังจากถูกส่งตัวมายังโรงพยาบาลดังกล่าวแล้ว
แม่ก็ถูกส่งตัวเข้าห้องผ่าตัดทันทีขณะที่ฉันรออย่างกังวลใจ

อยู่ด้านนอก
ทั้งเรื่องอาการป่วยของแม่และจากคำพูดของหมอที่ทิ้งท้ายไว้ก่อนส่งตัวแม่มาที่โรงพยาบาลแห่งนี้

หมอบอกให้ทำใจไว้บ้าง เพราะการผ่าตัดสมองเป็นการผ่าตัดที่เสี่ยงมาก โอกาสที่คนไข้จะเสียชีวิตมีมาก แม้การผ่าตัดจะประสบความสำเร็จก็ตาม อีกเรื่องก็คือค่าใช้จ่ายในการผ่าตัดสมองค่อนข้างสูง เป็นหลักแสนบาท เมื่อรวมกับค่ายา ระหว่างพักฟื้น คิดแล้วน่าจะต้องใช้เงินราวๆ ห้าแสนบาท

ฉันได้ยินแล้วแทบลมจับ ฉันจะไปหาเงินห้าแสนบาทมาจากไหน ลำพังเงินเก็บของฉันกับแม่ยังมีไม่ถึงห้าหมื่นบาทเลย แต่ยังไงฉันก็ต้องรักษาแม่ให้หาย ส่วนเรื่องเงินไว้คิดทีหลัง

หลังการผ่าตัดเสร็จสิ้นลง เป็นโชคดีของแม่ที่การผ่าตัดประสบผลสำเร็จและไม่มีอาการแทรกซ้อนใดๆ ทางโรงพยาบาลบอกให้พักฟื้นประมาณหนึ่งเดือนก็สามารถไปพักฟื้นที่บ้านได้

ทางโรงพยาบาลแจ้งรายการค่าใช้จ่ายทั้งหมดมาให้ฉันปรากฏว่าเป็นเงินจำนวนไม่ถึงหนึ่งพันบาท เป็นค่าติดต่อประสานงานเท่านั้น

ฉันแปลกใจมาก จึงสอบถามกับนางพยาบาล
นางพยาบาลบอกว่าคุณหมอที่เป็นคนผ่าตัดและเป็นเจ้าของไข้บอก

ไม่ให้คิดเงินกับฉันและแม่โดยที่ทางโรงพยาบาลก็ไม่ทราบสาเหตุ

ฉันจึงขอพบคุณหมอคนนั้นเพื่อขอบคุณนางพยาบาลบอกว่า
หลังจากเสร็จคุณหมอก็ถูกส่งตัวไปต่างประเทศทันทีเพื่อศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการผ่าตัดสมองที่อเมริกา

แต่คุณหมอได้ฝากจดหมายไว้ให้ฉันกับแม่โดยกำชับกับทางโรงพยาบาลให้ฝากให้ฉันพร้อมกับใบเสร็จค่าใช้จ่ายอื่นๆของทางโรงพยาบาลในวันที่แม่สามารถออกจากโรงพยาบาลได้

เมื่อกลับถึงบ้าน
ฉันกับแม่ก็เปิดอ่านจดหมายของคุณหมอคนนั้นเมื่ออ่านจบทั้งฉันและแม่ก็ร้องไห้ออกมาพร้อม

ข้าพเจ้านายแพทย์เดชา ทองวิจิตร แพทย์ผู้ผ่าตัด นางสมพร ภู่จันทร์

ขอสรุปค่าใช้จ่ายในการผ่าตัดทั้งหมดดังนี้

ค่าผ่าตัด 0 บาท

ค่ายาทั้งหมด 0 บาท

ค่าใช้จ่ายอื่นที่เหลือ 0 บาท

รวมเป็นเงินทั้งหมด 0 บาท

ค่าใช้จ่ายทั้งหมดได้รับแล้ว เมื่อยี่สิบปีก่อนด้วยยาแก้ปวด ยาธาตุ ส้มหนึ่งถุง

ขอให้สุขภาพแข็งแรงไปอีกนานๆ นะครับคุณน้า

นายแพทย์เดชา ทองวิจิตร

แก้ไขครั้งล่าสุด : 2008-12-06 13:59:48 ถูกเปิดอ่าน : 3112 ครั้ง Comment :